

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dvx Spiritvalis

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.Xiii.

Cap. IV. Quod Oratio sit Dei donum, & quod aliud sit omnibus commune, aliud aliquibus particulare: & cui hominum conditioni communicetur: & qua ratione ex vtroq[ue] proficiemus, nosq[ue] ad rectè in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48784](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48784)

CAPVT IV.

QVOD ORATIO SIT DEI
donum, & quod aliud sit omnibus com-
mune, aliud aliquibus particulare; &
cui hominum conditioni communice-
tur: & quæ ratione ex utroque proficie-
mus, nosq; ad rectè in orationem
incumbendum prepara-
bimus.

VM hætenus indicaueri-
mus externos & internos
hostes, qui orationem de-
struere conantur; indice-
mus nunc principia & cau-
sas, quæ illam in anima ge-
nerant, quædam ex parte

Dei, quædam ex parte nostra. Præcipuæ sunt
autem ex parte Dei, cuius oratio est donum,
vt fusè ostendit sanctus Augustinus & reli-
qui Patres fatentur. Sicut ergo est donum quod-
dam fidei, & donum sapientiæ: Ita est do-
num orationis, quod ab ipso met Spiritu san-
cto procedit: & vt absque Spiritu fidei non
potest credi sicut oportet; ita absque Spiri-
tu orationis, non potest orari sicut expe-
dit, ob causas quas Apostolus Romani insi-
perat: *Spiritus sanctus adiuuat infirmitatem*

a Rom. 8.26

UX SPIRITUS
DE PONTE

*nostram: nam quid oremus, sicut oportet, nescimus; sed ipse spiritus postulat pro nobis gemitis inenarrabilibus. in quibus verbis duplicem causam innuit Apostolus ex nostra parte, cur non oremus sicut oportet, infirmitatem scilicet; & ignorantiam. Nostra enim infirmitas tanta est ut (Apostolo teste) **b** non simus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis. quare solis nostris viribus nec bonam quidem cogitationem quæ principium est orationis, habere, nec **c** sine Spiritu S. *iesus dicere possumus*, quod est nomen, in cuius virtute oramus nec vincere impedimenta aut difficultates, contra orationem occurrentes. Accedit autem ignorantia nostra, quod **d** non sciamus quid oremus, sicut oportet. Nam, etsi in genere id sciamus, sicut est in Dominica oratione expressum, ignoramus tamen in particulari, quid hoc tempore & hac occasione petere nos conveniat: sæpeque dicere nobis poterit Christus, quod dixit filiis Zebedæis: **e** nescitis, quid petatis. Multò verò magis petendi formam & modum ignoramus, non tam ignorantia speculatiua, quam practica. Nam esto notæ sint nobis conditiones reuerentiæ ac fiduciæ, quas in petendo oporteat adhibere; non tamen in ipsa praxi nouimus modum, quo id fit faciendum, nec tangemus recta punctum cum tali spiritu petendi, ut ipsum Deum, ad concedendum quod petimus, pertrahamus. Quod totum ad commiserationem excitat ipsum spiritum S. Qui recipit in se, ut sit noster adiutor
 & Ma-*

& Magister in præstanti hoc exercitio, ad-
 eò vt ipse *postulet pro nobis*. Quia videlicet
 docet nos, quid petere debeamus; permouet-
 que atque adiuuat, ad id faciendum, illustra-
 tionibus & efficacibus suis inspirationibus,
 quæ sunt potentiissimæ ad resistendum dæmo-
 nibus, & vincenda impedimenta, quæ in ora-
 tione nobis obijciunt. Quare ab eisdem potius in-
 spirationibus prouenit vt rectà feruenterq; in
 excello hoc exercitio nos habeamus, quàm à
 nostra industria. Per illas enim Spiritus san-
 ctus operatur in nobis, & nos cum ipso, sex il-
 los actus, in quibus oratio perfecta consistit.
 Ille nos in sua præsentia collocat, intentio-
 nem nostram eleuat, meditationes nostras or-
 dinat, affectus accendit, petitiones dirigit, or-
 dinatque colloquia; quod totum operatur ge-
 mitibus quibusdam ac suspirijs, desiderijs ac
 sensibus ad eò admirandis; vt, licet eos sentire,
 eisdemque gaudere possit, qui eos habet, non
 tamen sciat, nec possit declarare. Et quando-
 quidem duplex hæc nostra miseria Spiritum
 sanctum permouet, vt hæc officia internè no-
 bis præstet: plurimum refert, orationem
 ipsam auspiciari ab vtriusque cōfessione; & v-
 tramque tanquam titulum & causam afferre,
 vt nos dirigat adiuuetque in ipsa oratione di-
 cendo ei: O Spiritus sanctissime, fateor me i-
 gnorantem esse atque infirmum, nec scire o-
 rare sicut conuenit; nec vires ad id faciendum
 habere. Assiste ergo mihi in hac hora, doce
 me orare, instiga me ad petendum, inspira quid

UX SPIR
 DE PONTE

mihī sit faciendum, & accende affectus, excita gemitus, quos tu solus potes communicare.

f Gal. 4.6

SE D aliā rationem siue titulum dulciorem nobis adfert Apostolus, dicens ad Galatas; *Quoniam estis filij, misit Deus Spiritum filij sui in corda vestra clamantem abba pater.* Quasi diceret, non tam ad vestram ignorantiam, & infirmitatem reparandam, quam quod sitis filij adoptiui Dei, voluit ex misericordia sua infinita infundere in corda vestra Spiritum vniuersi filij sui qui est Spiritus sanctus, & inspirationem, & impellum internum, qui ab eius presentia procedit, clamatque hoc est clamare vos facit, & orare feruēter vestrum Patrem. Nam cum Dei opera sint perfecta, eo ipso quod nobis dat Spiritum filiorum, dat etiam Spiritum orationis, ad petendum quod nobis est necessarium; sicut filij à suis parentibus petunt. Et sicut ipse est donum quod eleuat nos ad dignitatē filiorū; ita etiā est donū eius Spiritus orationis filiorū propria. Hunc ergo titulum coniungemus alijs prædictis, ut nos ad fiduciam habendam excitemus, dicentes: O Pater supreme, siquidem ex tua misericordia accipis me in filium, largire mihi donum orationis, qua tecum loqui, & agere tanquam cum Patre possim.

Lib 2. de orando Deo.

DE NI QVE ipsa orationis excellentia (ait sanctus Ioannes Chrysostomus) clamat, quod nostras facultates excedat, nec possimus cum ipso Deo colloquari nisi suo Spiritu sancto

sancti

sancti fauore illis adsit. Et quamuis possint homines regulas ac documenta ad id proponere; omnia tamen parū proderunt, nisi diuinus spiritus, tanquam principalis Magister & adiutor adsit ad opus adeò excelsum. Esto **Gradu 29.** constans (ait S. Ioan. Climachus) in tua oratione, & habebis Deum Magistrum ac directorem eius. Nam sicut nemo potest verbis docere, quomodo oculi videre debeant: quia id oculi naturaliter faciunt; sic nullus poterit sola alterius doctrina, discere pulchritudinem & excellentiam orationis. Nam illa habet in se ipsa Magistrum Deum, *h qui docet hominem scientiam*, donatque orationem ipsam oranti. Et sicut absque oculis non potest esse visio: ita absque Spiritu orationis nemo potest dignè orare.

h Psal. 39. 10

§. I. De recipientibus donum Orationis.

EX dictis intelligitur, neminem debere existimare se exclusum esse ab orationis dono recipiendo. Cum enim omnes eo indigeamus, ob nostram ignorantiam & infirmitatem; simusque filij Dei ob naturam, quā nobis ad suam imaginem dedit, cum titulo ac ture, ut possimus eiusdem esse filij per gratiam; ita omnes huius doni capaces sumus, quod ipse cœlestis pater noster omnibus offert: nec iussisset, aut consulisset, ut oraremus; nisi etiam voluisset dare nobis

UX SPIRITUS
DE PONTE

Spiritum, quo orare deberemus. Liberalius tamen eundem Spiritum largitur in lege gratiæ, eo quod sit lex filiorum, & ipse in ea delectetur magis cum hominibus, quos etiam ut fratres accepit, quando pro eisdem factus est homo, sicut promiserat per Prophetam.

i Zach. 12. 10

Effundam super domum David & super habitatores Ierusalem Spiritum gratiæ & precum. Prælati itaque & Ecclesiæ gubernatores per domum David significati, eorumque subditi & populi significati per habitatores Ierusalem, accipient, (nisi ipsi sibi desint) Spiritum, quo Deo placeant; & aptè, ut oportet, orent. Et cum dicit *effundam*, significat, in magna abundantia & excessu se illum communicaturum omnibus, nemine excluso, qui accipere illum velit. Sicut neminem excludit ab Spiritu gratiæ suæ, quam semper comitatur Spiritus orationis; Habitus scilicet supernaturalis virtutis, aut virtutum & donorum Spiritus S. quæ nos inclinant ad orandum, simul cum ordinarijs auxilijs, quæ Deus communicat talem habitum habenti; ut eo quâdocunq; voluerit rectè aptè que utatur.

2.

VERVM est tamen, esse alium spiritum orationis, magis particularem, qui supra ordinarium & omnibus communem, addit maiorem illustrationum & cœlestium inspirationum copiam, quibus Spiritus sanctus perficit hoc opus valdè frequenter & eminenter intra corda nostra; & ipsemet excitat nos ac provocat, ut ad eius conspectum accedamus; ver-

baque

baque ipsa suggerit, & in ore nostro ponit, quæ illi dicamus; & ipsam fiduciam, reuerentiam, atque instantiam, qua petere debeamus; efficitque, ut tota nostra oratio, spiritualis sit sicut est Spiritus; à quo illa procedit. Hoc autem donum orationis (ut ait Laurentius Iustinianus) nec omnibus conceditur: nec omnes ad tantam altitudinem ascendunt, nec tam arcta cum Deo familiaritate utuntur: quamuis id ordinariè à culpa nostra proueniat eo quod ordinario dono, quod omnibus conceditur, non recte, ut par est, utamur. Et cum Deus non sit parcus ad sua dona largienda: nec tu parcus esto in eis petendis, in ea excellentia qua ille solet communicare.

Vbi supra.

NOMINATIM autem hoc donum largitur Deus triplici hominum conditioni: ijs videlicet, quos ipse ad insignem sanctitatis gradum in sua Ecclesia elegit, aut quos posuit Duces aut Magistros aliorum in ea, sicut Moyse, Dauidi, alijsque insignibus Prophetis, Apostolis, & Religionum Fundatoribus, magnisque alijs Sanctis, quos facit quasi Regios Cubicularios, dans eis clauem auream, Spiritum videlicet orationis, ut frequentissimè ingredi possint ad agendum cum ipso de mysterijs secretissimis, quæ non nisi amicis intimis communicantur.

ET hinc est, quod etiam communicet idem donum Religiosis; & ijs, qui omnia sua reliquerunt, ut se totos internæ cum DEO familiaritati dicarent. Nam (ut ait sanctus

LUX SPIRITUS
DE PONTE

2.2.9. 132. a.
2.ad.1.

Collat.9.c.1

b1. Reg. 1.10
c Tob. 3.1.11.

d Prou. 8.31.

Thomas) manifestum est indicium insignis erga Deum amoris, si quis omnia relinquat, quod totum diuinæ contemplationi, & quietæ orationi dedat, quæ nos cum Deo coniungit, & quæ (teste Cassiano) finis & scopus est religiosorum exercitiorum. Cùm itaq; Deus D. N. unicuique det suæ vocationis gratiam, quæ possit ad eius finem peruenire, non negabit illi donum tractationis familiaris cum ipso, quem ad eum statum, & vitæ genus vocauit, in quo ille se totum dicat, ad illam procurandam.

I D E M donum solet Deus largiri personis valdè exercitatis, varijsque calamitatibus afflictis, quas magna tolerantia sustinent: hæc ratione eos refouens, præmiumque patientiæ eis reddens, imò solet ipse huiusmodi tribulationum fluctus permittere, vt sint illis occasio ad orandum; & suauissimum hoc orationis donum impetrandum. Siquidem in huiusmodi tribulationibus seruentius oratur; sicut euenit b *Anna* Samuelis matri, & c *Tobia*, ac nurui eius *Sara*. Et vniuersim cum donum hoc cum hac particularitate sit ad modum gratiæ gratis datæ; illud largitur Deus cui vult, & sicut vult; vt manifestè thesauros inestimabilis suæ charitatis; & quas suis amicis seruat delicias in cælis, erga quos adeo seruum humanum ostendit in terra. O amice verè d *cuius delicia sunt, esse cum filijs hominum*; Idque multò magis postquam factus es vnus eorum; effunde super me copiosè spiritum

gratiæ.

gratiæ & orationis, quæ me facient intimum tibi amicum, valdeque tecum familiarem. Amen.

§. 2. De preparatione diligenti ad hoc donum recipiendum.

SED erit operæ pretium multiplicem diligentiam quoque, explicare quâ ex parte nostra possimus adhibere, ad hoc donum in tota sua perfectione impetrandum: quæ ad duo capita reuocantur.

PRIMA, eaq; summi momenti est, vt quando Deus D.N. speciali sua inspiratione, & hoc feruoris genere, nos ad orandum permouerit, eam occasionem ne negligamus, sed in vsum nostrum sedulo conuertamus; vt iuxta Ecclesiastici consilium; *non des audemur a die bono & particula boni dom nos non praterat,* 2 Eccl. 14. 14 quod Deus nobis offert: progredientes in oratione toto tempore, quo fauor ille cœlestis perdurauerit; quod est insigne donum orationis, & indicium, quod sit illud daturus constanter & perseueranter: Quia bonus aliquis horum dies, sufficiens est profectum nobis adferre per totam vitam. Et hoc voluit nobis Spiritus S. significare in admirando illo Elisei prophetæ cum Rege Ioas euentu; *h dixit* 4 Reg. 13. 15 *enim Regi Eliseus: offer arcum & sagittas. & cum Rex posuisset manum suam superposuit Eliseus manus suas manibus Regis, & ait: Aperit fenestram orientalem. & iacit sagittam, & recit;*

& i

LUX SPIRITUS
DE PONTE

Et iterum ait illi, percutite iaculo terram: & cum percussisset tribus vicibus, & stetisset, iratus est vir Dei contra eum; & ait: si percussisset quinque aut sexies siue septies percussisset syriam usque ad consumptionem; nunc autem, quia remissius egisti, satis tibi esse existimans, quod ter percusseris, tribus tantum vicibus percuties eam. Quid enim totum hoc est, nisi te monere, quid facere debeas, quando Spiritus diuinus, sancta sua inspiratione tibi suggerit, ut arcum tuarum potentiarum sumas ad iaciendas sagittas orationum, contra hostes demones; & ad transfigendum ipsius Dei cor, & ab eo impetrandum, quod desideras? Quid est, quod iubeat aperiri fenestram orientalem, nisi ut aperires tuum intellectum coelesti eius illustrationi, ut videas & contempleris solem iustitiae, iam iam orientem, & in tuam animam ingredi volentem? Quid est manum suam super tuam ponere, nisi specialia auxilia tibi offerre, quibus tuae potentiae, opus hoc suaviter excellenterque perficiant, supplente illo infirmitatem tuam abundantiae suae gratia? Quid est dicere, ut iacias hastas & sagittas, nisi te instruere, ut hac opportuna occasione diligenter utaris, orando cum eo toto feruore, quem Deus tibi inspirat; nec cesses ab orando, donec Deus cesset; nec remittas, ex ignavia & negligentia, quamdiu adest tibi Deus: Verum confirmi nostri cordis miseriam: o cor timulum vix tres iecisti sagittas, & statim defaerar, remittis, & ab orando & contemplando desistis

desistis, eo tempore, quo Deus paratus erat eleuare te ad culmen contemplationis; & victoriam dare tuarum passionum perfectissimam, vota que tua plenissime explere. Merito potest Spiritus diuinus irasci, tibi que dicere: *ô homo ignaue, cur cessasti? ô timide, cur te abiecisti?* si quinquies aut sexies, siue septies sagittas iecisses, percussisses Syriam vsque ad consumptionem: mansisses que pacificus in corde tuo, vt iucunda mea præsencia fruereris, nemine te amplius molestante; sed quia timide egisti, quamuis aliquas obtenturus sis victorias, non tamen deerunt, qui multas tibi afferant molestias, vt in pugna contra illas verferis & exercearis. O diuine Spiritus, cuius opera sunt perfecta, adiuua infirmitatem meam ob negligentiam amittam dona, quæ mihi offers ex tua gratia.

Altera diligentia, quam possumus ac debemus adhibere, ad obtinendum adeo singulare donum, est, vt ipso generali ac ordinario vtamur quod offert Deus omnibus ad orandum, qui n. fidelis est in paruo, dignus est, quæ Deus ad summum extollat. Nam ipsemet Dominus dixit: *c qui habet dabitur ei, & abundabit.* c Matt. 13 12 quod erit præmium boni vsus donorum prius acceptorum, cum alia maiora ei conferuntur. Et propterea ait S. Nilus, ipso semet Sanctos experiri, cum ad orationem accedunt, interdum se omnia peracta inuenire: ipso Spiritu sancto ita omnia disponente: qui tamen alias vult magno id labore ipsos impetrare, & ad-

hibi-

UX SPIRITUS
DE PONTE

hibito suo studio, cum auxilio ordinario, disponere se ad speciale & copiosius obtinendum. Et vniuersim lex est ordinaria Domini nostri, vt ex parte nostra cooperemur ipsius gratie, ad eamque recipiendam nos disponamus. Nec minus aliud iudicium est, quod velit Deus hoc particulare donum nobis conferre, quam si desiderium vehemens nobis suggerat illud quærendi; nosque ad illud recipiendum præparandi, & eò dirigitur solenne illud Ecclesiastici consilium, dicens: *Ante orationem præpara animam tuam, & noli esse quasi homo qui tentat Deum.* Quid est enim Deum tentare, nisi eius dona prætere, non adhibita necessaria diligentia ac dispositione ad ea recipienda? Et quid est Deum in oratione tentare, nisi ad eam imparatum accedere? Hoc enim est etsi non verbis, opere tamen ipso dicere experiar, num Deus ad eò sit liberalis, vt orationis donum mihi largiatur, me non faciente quod possum ex parte mea; aut num daturus sit mihi, quod peto, quamuis non debito petam modo; aut num hic vincam meos hostes, etiam si imparatus ad victoriam obtinendam accedam. Qui hac ratione Deum tentat, dignus est, quem Deus deserat: nec donum aut fructum orationis impetret, siquidem ad eam se præparare neglexit: Exitus enim præparationi respondet. & ideò Dauid, e *Desiderium, inquit, pauperum exaudiuit Dominus, præparationem cordis eorum audiuit*

¶ Eccl. 18. 23

¶ Psal. 9. 17

auris

auris eius. & sanctus Bernardus. *Qualem te (inquit) paraueris Deo, talis tibi apparebit Deus. f Cum sancto enim sanctus erit. & cum innocente innocens erit, & cum sollicito sollicitus, & recollectus cum eo, qui quaerit recollectionem. Et quantum apposerimus ad diligentiam (ait sanctus Eusebius Emisenus) tantum ille addit ad gratiam. Propterea enim David dixit, quod gposuerit Deus adiutorium in potente; quasi diceret, adiuuat Deus adiuuantem se recentisque vires & facultatem addit bene vtenti ea, quam prius habebat. O anima (ait sanctus Augustinus) esto sollicita cum sollicito, cum munda, cum sancto sancta, cum vacante vacans, qualis apparueris Deo, talis oportet vt appareat tibi Deus. Et si valde fueris diligens, te praeparando, antequam ad eius conspectum ingrediaris, admittet libenter te, & praemio afficiet tuam praeparationem, explendo tua desideria.*

Serm. 69. in Cant.

f Psal. 17. 26

Hom. 3. ad Religiosos. g Psal. 38. 20

In Manu. 5. 24.

UX SPIRITUS
DE PONTE

S. 3. De duplici preparatione ad Orationem.

De ligno vitæ
Tract. de
Orat. c. 3

HÆC præparatio (teste sancto Laurentio Iustiniano) duplex est: altera quæ dicitur remota, altera proxima.

I.

cap. 3.

REMOTA præparatio siue dispositio est vita ordinata & composita per totum decursum diei, discens ex tui hostis astutia vitam tuam ducere. Si enim dæmon (vt supra diximus) omnes suas tentationes per totam diem eò dirigit, vt orationem tuam eiusque fructum impediatur; æquum est, vt tu earum victorias & reliqua bona opera ad eandem orationem cum fructu habendam, dirigas: ita vt in victu sis temperans, quò sit corpus benè dispositum in oratione; & studeas sedulo, cor tuum & sensus custodire, vt sis in ea tranquillus mortificans interdum (vt ait Cassianus) quicquid turbare te potest tempore orationis; clā operam, vt qualis orans velles inueniri, talem ante orationis tempus te præparare concedas, luctando contra quatuor impedimenta in proximo capite indicata. Si enim illa interdum admiseris, nō poteris ab eis te in illa hora defendere.

Coll. 9. c. 2. 3

Coll. 10. c. 13

2.

STVDENDVM præterea est, insignibus virtutum operibus te ipsum exornare, vt sis dignus apparere absque pudore coram DEO: hoc enim est, quod Ecclesiasticus dixit

a Qu

Qui timent Dominum, prae parabunt corda sua ^{c|Ea cl. 2, 20.}
 & in conspectu illius sanctificabunt animas suas,
 ea sententia insinuans, praeparatione consistere
 in fuga vitiorum & ornamento virtutum;
 id quod pulcherrime declaravit S. Dionys. di-
 cens: Moysen peruenisse ad tantam familia-
 ritatem cum Deo, ob suam magnam mansue-
 tudinem ac sanctitatem. *Sciebat enim* (inquit)
 oportere colloquentem Deo bono, quam maxi-
 me conari, ei pro viribus simillimum fieri, ac sibi
 esse consciuum Deo amabiliu operationum: Eas
 videlicet studiosè exercendo. Hæc enim simi-
 litudo talibus operibus exornata, dignum
 eum faciet, quem Deus ad suam familiarita-
 tem admittat. *b Omnis enim* (vt ait Sapiens) ^{b Eccl. 17. 19.}
diligit similem sibi, & libenter cum eo versa-
 tur.

Epist. 5. ad
Demoph.

b Eccl. 17. 19.

3.

QVOD, si de tractatione familiari cum Re-
 ge coelesti ita sentias, vt par est; non existima-
 bis magnum quemcunque laborem in hac
 praeparatione posueris. Nam c *virgines ad* ^{c Ester. 2. 11.}
Regis Assueri praesentiam ingressura, & d *pueri* ^{d Sam. 1. 5.}
coram Rege Nabuchodonosor, multis mensibus
 se praeparabant varijs & magnis ornamentis,
 Regum suorum expensis; quantò iustius erit,
 se praeparare eos, qui ad Regis æterni praesen-
 tiam sunt ingressuri, vt familiariter illi assi-
 stant? siquidem ipsemet Dñs expensas facit,
 & facultates exponit sufficientes ad talè præ-
 parationem.

4.

DENIQUE ipsamet praeparatio aded sapi-
 dam feruentemque reddit orationem, vt vel

UX SPIRITUS
DE PONTE

In Psal. 33.
concl. 2. in id
Exquisivi
Domium,

hoc ipsum censeatur sufficiens laboris praemium: Si ingressus in templum (ait S. Augustinus) voluntate ac desiderio orandi, videas illud incompositum, immundum, confractum imagines, altaria indecenter praeparata, & magnum audias negotiantium & transeuntium strepitum: mox inde te corripis; quia non potes, ut optas, orare: Si autem templum sit mundum, ornatum, & quietum; imagines pie beneque exornatae; haec omnia te ad orandum invitant, diutiusque haerendum in tua oratione. Sic igitur, si templum cordis tui sit peccatum immundum, passionibus confractum, foetumque vanis & imaginariis turbatum, quomodo ibi poteris orare, aut vel ad momentum manere? Munda igitur hoc templum, exorna & pacifica; & ipsa mundities cordis tui deturbabit te, facietque te orare, & sicut David perambulabis in innocentia cordis tui. & deturbaberis in medio domus tuae. & cum gaudio intra illam orabis. O Saluator dulcissimus, qui magno furore omnes eiecisti de templo, qui negotiationibus illud prophanabant, cum illud domus, domus esset orationis, ideoque ab omni tali strepitu immunis esse deberet; ex templo cordis mei, quidquid illud turbat, & exorna illud donis tuae gratiae: ut liceat mihi dignè intra illud orare, tecumque colloqui.

e Psal. 100, 2
Vide Aug ib

f Ioan. 2, 15

g Mat. 21, 13

5.

PRAETER hanc praeparationem totius diei, alia accedere debet, tempore quo intra

oratio

oratio: praeuidendo scilicet argumentum & puncta, quae in ipsa oratione sis cogitaturus: siue legendo in aliquo libro, siue memoriam eorum reuocando. Quod si oratio mane sit habenda, praeparatio haec nocte fieri debet; paulò antequam incumbatur, ad instar illius qui nocte ligna adfert, componitque in fornace, ut statim atque surrexerit, ignem supponat; aut sicut is, qui summo mane iter sit aggressurus, nocte praeparat, quidquid est ad illud conficiendum necessarium, quod si cum hac cura & cogitatione eorum, quae sis meditaturus, aut oraturus somno te dedas, fortè eveniet tibi (quod ait sanctus Bernardus) ut iucundum habeas somnium de eo ipso, quod antea cogitaueras; idemque primum occurrat, cum euigilaueris: ut bona hac cogitatione cor occupatum, non admittat aliquam malam; & hac ratione benè paratus eris, ut idem prosequaris, postquam è lecto surrexeris. Propter hoc enim dixit Isaias: *h anima mea* h Is. 26. 9.
Domine desiderauit te in nocte, sed & spiritus meo in praecordijs meis, de mane uigilabo ad te: Insinuans, feruentem affectum, quem mane habuit, promanasse ex eo, quem nocte habuisset. Quae praeparationis forma celebris fuit, & in usu apud sanctos, qui utroque hoc tempore orationem frequentabant, ut inferius fusiùs dicetur, cum de loco & tempore ad orationem deligendo agemus.

Ad fratres de monte Dei.

c. 20.

UX SPIRITUS
DE PONTE

6.

ACCEDAMVS iam ad proximas dispositiones ipsius orationis, cum scilicet iam ipsa est inchoanda, quas (ait supra sanctus Laurentius Iustinianus) insinuari ac comprehendere in executione illius consilij Christi D. N. dicentis; *i cum oraueris, intra in cubiculum tuum; & clauso ostio, ora Patrem tuum in abscondito.* Quod, licet intelligi possit de ingressu in locum, sine cubiculum exterius, ut illud sit quietum, clausum, ac secretum. Sic enim multum confert ad orationis collectionem; præcipue tamen illud intelligunt SS. Patres de ingressu in cubiculum interius cordis nostri, intra quod orandus est Deus; præparando scilicet illud ad hoc ipsum opus. Memor est quid fecerit Christus D. N. celebraturus ultimum Pascha cum discipulis suis. Præmittens enim duos ex eis, *k Petrum & Ioannem*, dixit illis. *Ite in ciuitatem, &c. & inuenietis locum stratum: bene scilicet præparatum;* & nihilominus addit: *illic parate*, quæcunque autem Pascha celebrandum ibi desunt: hac ratione significans, 'cœnaculum cordis debere multo ante esse præparatum, ut possit in eo Pascha orationis celebrari: quæ merito Pascha, hoc est transitus appellari potest, cum non aliud sit, quam transitus nostri Spiritus in cœlum, & aduentus Dei ex cœlo, ad ipsum Spiritum nostrum, ut cum eo maneat, licet obiter, communicando scilicet illi sensum mysteriorum cœlestium. Sed præter illam primam præparationem, præparandum est in hoc cœnaculo

i Matt. 6. 6

k Luc. 22. 8
l Mat. 14. 16.

quæ-

quicquid amplius est necessarium, à Petro & Ioanne, à fide scilicet & charitate: extimulâdo valdè ipsam fidem, circa ea, ad quæ cū Deo tractanda accedis, & accendèdo desideriu vitium manendi ibi in eius societate, sicut oportet: claudendo in hunc finem, huius cœnaculi ostium omni generi cogitationum impertinentium; efficaci quodam animi decreto, nullam admittendi spontè distractionem, nec terrenam affectionem, aut intentionem minus rectam: ad quod solidiùs præstandum, adhibendi sunt cordis tui custodes, zelus Petri, & prudentia ac sapientia Ioannis; & inuocandus ac rogandus exercitus Angelorum, vt tanquam *in viri fortes ambiani* & custodiant sapientissimi *lectulum Salomonis*, ne hostes tuâ orationem perturbant. Hoc feruens ac vehemens propositum maximi est momenti: firma enim & efficax animi resolutio ac decretum, est tanquam *in fortis armatus, custodiens atrium suum: & in pace conseruans omnia, quæ possidet*. Iuuat quoque claudere eo tempore portas sensuum; non effundendo visum ad aliquid, quod ipsum cor etiam effundat. Ita etiam Elias collocuturus cum Deo *operuit vul- tum suum pallio*. quod si oculos aperueris, id fiat ad configendos illos in terram, aut aspiciendum cœlum, aut piam aliquem imaginè, quæ conferat ad attentionem, & non illam effundat.

Tract. 4. c. 16

in Cant. 3. 7

in Luc. 11. 31

in 3. Reg. 19. 13

7.

NVLLA denique efficacior est ad orationem præparatio, quam sit ipsamet oratio.

F 3.

Quam-

UX SPIRITUS
DE PONTE

c. 7. de diuin.
nomin.

d Psal. 118.
169

Quamobrem dixit S. Dionysius: omnem actum
Theologicum, omne videlicet opus & exerci-
tationem quæ de Deo agit, & cum Deo, in-
choandam esse ab ipsa oratione, inuocato scilicet
eius auxilio, ad eum actum ita præstaturum,
ut ipsi Deo placeat. Cùm ergo te præpara-
ras, dicere poteris cum Dauide: *d Appropinquet
deprecatio mea in conspectu tuo Domine.*
quia valdè ab eo est remota, *iuxta eloquium &
promissionem tuam da mihi intellectum,* ut
sciam, & valeam implere, quod tu iubes. Et
post hanc præparationem licebit addere cum
eodem Dauide: *intret postulatio mea in conspectu
tuo;* & gratia tua me adiuua, ut dignè in eo
perseuerem. Et certa firmaque spe adfuturum
huius diuini auxilij, inchoare poteris tuam orationem,
progrediendo per sex illos actus,
in primo capite indicatos, & obseruando
documenta, quæ de
singulis inferius tra-
dentur.

